

[Dagmar Andreassen.]

på initiativ er ved at være mere fremtrædende egenskaber end dem, der kunne være stærkt medvirkende til at bringe Danmark ud af dets nuværende dilemma, nemlig initiativ, trovmod og optimisme. Vi må have familien Danmark til at vedkende sig sit hovederhverv. Vi må have et bedre mentalt klima for industrien, og samtidig indrømmer jeg gerne, at vi må modvirke industrisamfundets ulemper, men på en måde, så vi ikke går glip af fordelene; vi skal ikke behandle hønsene, så de går ud af æglægning.

Til slut har jeg lyst til at sige, fordi jeg tidligere fra denne talerstol har beklaget, at tv og pressen ikke ville behandle erhvervslivets vilkår, at det er glædeligt, at tv nu har fundet ud af at lave saglige udsendelser om erhvervslivets vilkår, og at pressen har åbnet spalterne for kravet om, at vi får udformet en industripolitik. Hvis denne debat kan være medvirkende til, at det sker, har den i hvert fald ikke været forgæves.

Sigsgaard: Det første spørgsmål, man må stille sig, er jo dette: er forespørgslen nu også rigtigt formuleret i overensstemmelse med virkeligheden, den virkelighed, der omgiver os? Bag forespørgslen ligger den opfattelse, at de virksomhedslukninger, vi har set, er tegn på kriselignende tilstand. Jeg tror, at den opfattelse er forkert. Bankernes fortjeneste har vist aldrig været højere end nu. Opgørelser fra Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk viser, at profitterne i de senere år har været voksende både i industri og håndværk, og væksten var særlig stor fra 1968 til 1969; nyere tal findes beklageligvis ikke. For skibsfarten går det helt ovenud godt. Det er ikke unormalt, at en supertanker kan tjene sig selv ind på et år, har man lige læst. Profitter af den størrelsesorden som på skibene er jo simpelt hen vanvittige. Og det er opvækkende, når de, der på den måde skovler fortjeneste ind, i kor med regeringen formaner lønmodtagerne til helst ikke at stille lønkrav. Hvis lønmodtagerne hopper på den limpind, bliver de jo endnu en gang sorteper, og jeg tror, at forespørgslens formulering kan være med til at styrke det indtryk, at erhvervslivet står i en vanskelig situation. Den bedste måde at undgå at blive sorte-

per på går over dannelsen af strejkekomiteer og fabrikskomiteer for alle arbejdere; slagkraftige organisationer på det lokale plan er vigtige.

De store profitter, der hales hjem mange steder, bliver endnu større, fordi mange selskaber på grund af afskrivningsfiduserne næsten ingen skat betaler. Hvert fjerde aktieselskab betaler simpelt hen 0 kr. i skat. Da staten og kommunerne jo skal have pengene ind, må lønmodtagerne betale for selskaberne. Gennem afskrivningsfiduserne — og her skelner jeg imellem de almindelige afskrivninger og det, jeg her forstår ved afskrivningsfiduserne — sætter selskaberne altså deres profitter op, og det betaler lønmodtagerne. Derfor har VS foreslået disse afskrivningsfiduser ophævet, og det kan selvfølgelig gøres, hvis der er vilje til det.

Men det kan altså fastslås, at de økonomiske vanskeligheder i industrien i hvert fald ikke skyldes, at profitten i al almindelighed er for lille. Når SF og socialdemokratiet så tit fremhæver, at vanskelighederne er en følge af regeringens erhvervsfjendsk politik, tjener det kun til at forplumre vandene, for netop VKR varetager jo i særlig grad kapitalinteresserne her i landet, og derfor synes jeg, det er vrøvl at kalde regeringens politik erhvervsfjendsk. Regeringens politik tjener først og fremmest kapitalens interesser, og det gælder for resten mere eller mindre alle regeringer, der accepterer at arbejde på kapitalistiske betingelser, og det har alle hidtidige danske regeringer som bekendt gjort.

Det er forkert, når man kalder en situation, hvor virksomheder lukkes, for unormal. Den er jo ganske normal for kapitalismen, dér er jeg enig med handelsministeren. Kapitalen søger hen, hvor profitten er størst, dér bliver produktionsapparatet så for stort, og hvad gør kapitalen så? Ja, så ødelægger den det overflødige produktionsapparat ved at lukke virksomhederne. Den har fået sin profit, medens det gik godt. Aktionærerne søger andre steder hen med deres kapital, og de lader de ansatte om at betale regningen med arbejdsløshed.

Sådan gik det i sin tid, da fjernsynsfabrikker skød op rundt omkring og produktionen så blev skruet for højt op; så lukkede de fleste fabrikker, produktionsapparatet blev destrueret, hele egne, der